

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Хитлер във война : Какво се е случило в *действителност?*

от A.V. Schaerffenberg

Част 10

Глава 9: Битката за Британия

Тя (Англия) тръгна заедно с останалите, ще бъде отнесена заедно с останалите и ще увисне заедно с тях. Тя е тръгнала по низходящия път и сега трябва да се задушава в голямата си дилема."

Д-р Йозеф Гьобелс, дневник, 28 февруари
1945 г.

След като Франция е победена, войната в Европа на практика приключва. По-нататъшните военни действия бяха безсмислени и неоправдани. Британците, които бяха буквално изтласкани в морето, се намираха сами в безнадеждна позиция. Единственият им потенциален съюзник с някаква военна стойност бяха Съединените щати. Но преобладаващото мнозинство

от американския народ и членовете на Конгреса бяха твърдо против намесата, въпреки всички примамки на Рузвелт и холивудските кошерна филмови дейци. Не, янките нямаше да дойдат скоро. А повторението на завладяването на Англия от Уилям Завоевателя през 11-и век през 20-и век изглеждаше неизбежно. Адолф Хитлер обаче имал нещо съвсем различно предвид.

Още от създаването на *"Mein Kampf"* през 1924 г. той е решен да постигне споразумение с британците. Вярва, че тяхната империя е от съществено значение за стабилността в света и че расово сродният арийски народ е естествен съюзник на Германия. Новият световен ред, който той си представя, е Съединени европейски щати, водени от Райха на континента до Украйна след унищожаването на съветския комунизъм. Останалата част от земното кълбо щяла да бъде поделена между Италия в Средиземноморието и Япония в Далечния изток; САЩ в цяла Америка, а Великобритания щяла да бъде доминиращата колониална сила по моретата, както и в Африка и Индия.

Макар че тази визия за един вид *Pax Aryana* (Хитлер нарича японците "арийци от Ориента") безспорно е разумна - глобално олицетворение на *Realpolitik* - дори желана, тя е развалена от еврейските правителства, които преобладават в повечето от тези страни. Без езическо ръководство, незасегнато от влиятелни евреи със собствени международни планове, такъв всеобщ мир не можеше и не може да се осъществи. Невероятно, но Адолф Хитлер, който създаде първото в историята масово движение, осъзнато от евреите, подцени евреите. "Най-добрата кръв в Англия и Северна Америка ще тръгне с нас" - невинно предположи той. Когато след като най-добрият му приятел Рудолф Хес разбира, че едноръчната му мисия в Англия с цел сътрудничество с Германия се е провалила, той пише на съпругата си: "Тогава не осъзнавахме до каква степен британските правителствени власти вече не контролират собствената си страна."

Пакс Ариана, към който се стреми Хитлер, би бил възможен само ако *Британският фашистки съюз* на сър Осуалд Мосли се установи в британския парламент или *Сребърният легион* на Уилям Дъдли Пели завладее Конгреса на САЩ. Съюзническите правителства не бяха в състояние да работят с Хитлер, колкото и такова сътрудничество да беше в интерес на собствените им народи. Подобно на Рузвелт, те просто бяха *инвестирали* твърде много в или, подобно на Чърчил, самите те бяха лично *задължени* на евреите. Например в личния дневник на Хенри Уолъс, открито комунистически вицепрезидент на Ф.Д.Р., четем за заседание на кабинета през май 1942 г., на което държавният секретар на САЩ записва, че "унищожаването на Британската империя е целта на президента, като се

започне от Индия".

Сравнете намеренията на Ф.Д.Р., заявени по време на войната, когато британският народ очакваше най-много помощ от Америка, с желанието на Фюрера да запази своята империя. Рузвелт е знаел, че Чърчил е печелил пари като фалшификатор на произведения на изкуството, подправяйки картини на неизвестен, сигурно мъртъв френски художник постимпресионист (Шарл Морен), и използва скандала, за да сплаши британския министър-председател. За разлика от него Хитлер веднъж се пошегува, че след войната ще позволи на Чърчил да продължи да рисува. Трябваше да минат всички 30-те години и половината от Втората световна война, преди фюрерът да се откаже от мечтата си за англо-германско приятелство.

Но през лятото на 1940 г., когато армиите му триумфират на континента, той се стреми да сключи траен мир, ако не и съюз с британците. "Не виждам никаква полза от продължаването на този конфликт", казва той в публично радиообръщение. "Нека помислим за непоносимите трудности, които нашите жени и деца в двете страни ще трябва да изтърпят, ако позволим тази безсмислена война да продължи. Говоря сега не като пребит човек, който моли за мир, а като лидер на победоносни въоръжени сили, който моли за разум." Той не предявява никакви претенции към империята; не иска условия за капитулация, защото поражението на Англия не се вписва в неговата визия за Съединени европейски щати, част от които е Великобритания. Вместо това той представя най-щедрите предложения за сътрудничество, отправяни някога от завоевател към врагове, унижени на бойното поле.

Освен че се отказва от военни действия срещу Великобритания, фюрерът предлага незабавно да изтегли армиите си от всички окупирани територии, с изключение на германския град Данциг, и предоставя 25 дивизии на Вермахта на разположение на Англия срещу всички нейни врагове. В разговор с фелдмаршал Герд фон Рундседт след провала на Англия при Дюнкерк "той казва, че единственото, което иска от Великобритания, е тя да признае позицията на Германия на континента ... В заключение той каза, че целта му е да сключи мир с Великобритания на основа, която тя ще смята за съвместима с честта да приеме" (Уолш, 42).

Към Хитлер се присъединяват кралят на неутрална Швеция, папа Пий XII и британската кралица Елизабет, които призовават Чърчил да прекрати войната. На обикновените граждани обаче не беше позволено да научат почти нищо за безпрецедентното предложение на Хитлер. Въпреки това след падането на Франция вестникарските анкети разкриват, че *повече от 50 % от* британците не искат техните лидери да продължат войната. Тяхната позиция за мир на практика беше отразена от половината от членовете на

кабинета, които настояваха за приемане на предложението на Хитлер. Чърчил успява да скрие всички подробности за това великодушно предложение както от масите, така и от собственото си правителство. Ако тези подробности бяха станали известни, той осъзнаваше, че мнозинството щеше да натежи срещу него, което щеше да го остави в невъзможност да плати огромните си дългове, които се поемаха от еврейските провоенни интереси, на които беше подчинен.

След като британците започват войната, антисемитизмът се разпространява в цялата страна. Те бяха възмутени от катастрофата, в която ги бяха въвлекли хора като Хоре-Белиша и неговите съплеменници. Според статията за него в онлайн *Уикипедия*: "Дори тези, които не са били твърдо против него, са го наричали "Хорек" като хумористична игра на думи за неговата раса, тъй като Хорек е споменат в еврейската Библия като мястото, където е направено златното теле. По онова време широко разпространено е мнението, че Белиша е загрижен повече за евреите, отколкото за Великобритания. В резултат на това той искаше Великобритания да се бие с Германия само за да спаси тези евреи".

В първите месеци на Втората световна война една антиеврейска песен е толкова популярна сред военнослужещите, че той я забранява във въоръжените сили. Песента се пее в мелодията на добре познатия религиозен марш "Напред, християнски войници", а непочтителният ѝ текст не само изразява британското пренебрежение към конфликта, но и показва политическа проникателност:

"Напред, наборна армия! Няма от какво да се страхувате.

Израел Хоре-Белиша ще ви води отзад.

Облечен е от Монти Бъртън (евреин, който доминира в английската шивашка промишленост),

хранеше се с пайове "Лайънс" (Ейбрахам Лайънс, който контролираше производството на хлебни изделия в Англия),

се борят за завладяването на идиш, докато британците умират.

Напред, наборна армия, на поход за война!

Борете се и умирайте за еврейството, както правехме преди.

Трябва да умреш за Полша, да изплатиш благодарността си на вашите благодетели - международните банки.

Потиснете отново германците под еврейска звезда.

Напред, християнски войници, гои, каквито сте!

Водени на заколение като стадо овце

от лъжливата пропаганда, която приспиваше всички вас.

Така че за Израел в чужбина трябва да се биете и да умрете
че Маркус Спенс и Лоуенщайн (еврейски собственици на вестници)
може да се възползва от нашето време.

Напред в Полша, един милион мъже ще паднат
за да може терорът на Юда да държи всички нас в плен."

Чърчил трябваше да се притеснява не само за остроумни песни. Той има проблеми с предотвратяването на публичното изтичане на информация за мирните планове на Хитлер. На 20 юли 1940 г. един виден член на британската аристокрация, лорд Лотиан, поиска директно от германците копие от техните условия. Посредством подслушване Чърчил научава за запитването на лорд Лотиан и му нарежда незабавно да прекрати всякаква комуникация с властите на Райха. Впоследствие той информира британския посланик, че трябва да преустанови всякакъв диалог с представителите на Берлин, които тогава отчаяно се опитваха да направят предложенията на Хитлер известни и разбрани от правителството в Лондон. Благодарение на правомощията си на министър-председател само Чърчил и непосредственото му обкръжение знаеха мащаба на великодушното предложение на фюрера, а те не смятаха да оповестяват тази щедрост.

В същия ден, в който нарежда на британския посланик да се въздържа от всякакви контакти с германците, Чърчил изпраща писмо до Чарлз Портел, главнокомандващ на бомбардировъчното командване, с въпроса колко скоро ще може да предприеме мащабна терористична атака срещу Берлин. Портел отговаря, че тъй като Луфтвафе досега е ограничавала атаките си до военни цели, Кралските военновъздушни сили не могат законно да бомбардират вражеската столица, тъй като и Англия, и Германия са обвързани с подписи по силата на международното право. Малко преди срещата им Чърчил казва на американския посланик Джоузеф П. Кенеди, че иска Хитлер да започне бомбардировки на британски граждански центрове, като средство за осуетяване на мирното движение, набиращо скорост както сред обществеността, така и сред правителството.

На 24 август 1940 г. желанието му се сбъдва, когато пилотът на един самолет Heinkel HE-111 прехваща целта си и пуска две или три бомби, които се взривяват точно в източните граници на Лондон. Няма загинали или ранени, а материалните щети са изключително малки. Уведомлението на Луфтвафе за грешката е изпратено до Международния червен кръст и през неутрална Швейцария е предадено на британските власти. На следващия ден Чърчил прави нещо, което заслужава уволнение и дори наказателно преследване от страна на собственото му правителство. Без да уведоми

парламента, кабинета и дори командването на бомбардировачите, той нарежда на 100 средни бомбардировача "Уелингтън" и "Уитни" да атакуват Берлин. Много от нарушителите са свалени, но не и преди да убият няколко невоенни мъже, жени и деца. Няма пострадали военни обекти. Хитлер забранява на Луфтвафе да отвърне на удара.

През следващите десет дни RAF се завръща в столицата на Райха със седем рейда, които си приличат по това, че винаги са насочени към жилищни райони. Броят на загиналите германски цивилни граждани започва да расте. Въпреки това фюрерът се въздържа от контраатака, тъй като дипломатическите му агенти трескаво се опитват да постигнат някакво мирно решение или фундаментално споразумение с британските си колеги. Но министър-председателят им беше заповядал да запушат ушите си срещу всички призови за разум. Под засилващия се политически натиск от страна на германския народ, изискващ справедливост за убийството на невинни цивилни граждани, Хитлер неохотно нарежда първото нападение на Луфтвафе над Лондон.

Това не е полет на около 100 застаряващи средни бомбардировачи, а първото в историята масово нападение на най-модерните самолети "Юнкерс-88", "Дорниер-17" и "Хайнкел-111". Британската столица избухва в огнена буря. Чърчил е преизпълнен с радост, а кинохрониките в цяла Англия и външния свят драматизират купища мъртви цивилни за милиони зрители, на които никога не са показвани кадри на стотиците мъртви цивилни в Берлин, избити по-рано от Чърчил, който е отговорен за взаимното клане. Той бе поставил началото на бомбардировките над цивилни граждани - съвременна форма на дивачество, чието наследство бяха така наречените "бомбардировки с килими" над Северен Виетнам през 70-те години на XX век и американските въздушни атаки срещу невъоръжени сръбски пътнически влакове през 1999 г.

"Блицът", както го наричат лондончани по онова време, разкрива вече разширяващите се пукнатини в английската демокрация. Според британския историк Майкъл Уолш "министърът на информацията Алфред Дъф Купър изпратил сина си Джулиъс в Канада - но не уведомил никого. Родителите, които можеха да си позволят това, изпратиха семействата си в Америка или Британската общност... През юни, юли и август 1940 г. над 6000 деца участват в изселването на богатите" (42). Като шеф на британската пропаганда Купър е отговорен за мита за английския народ, споделящ общата опасност срещу жестокия враг, който уж се стремил към неговото унищожение.

Терористичните атаки на Чърчил срещу невоенни лица убеждават Хитлер,

че единственият метод, който му остава, е дипломатията на моркова и тоягата. Може би бомбардировките щяха да доведат британците до масата за преговори, ако не и до разума им. Въпреки плановете за операция "Тюлен" (нахлуване във Великобритания), изготвени от Вермахта, той винаги се е надявал да избегне нахлуването в Англия. Дори и сега той все още хранеше надежди за бъдещо англо-германско помирение, а насилствената окупация завинаги щеше да направи такова бъдеще невъзможно.

От края на лятото райхсмаршал Гьоринг е в много неизгодно положение в операциите си срещу Англия. Според историка Грег Гьобел *Knickbein* или "Кривият крак", кодовото име на електронната навигационна система на германските бомбардировачи, "включваше тесни радиолъчи, изпращани от две широко отдалечени едно от друго места". "Двата лъча се пресичаха над града-мишена, отбелязвайки го за бомбардиране ... До септември 1940 г., когато Луфтвафе се насочва към нощни рейдове, контрамерките срещу *Knickbein* са усъвършенствани. Британците разполагаха с по-мощни предаватели *срещу* *Knickbein*, които влошаваха сигналите *Knickbein*, като ги инжектираха с шаблони от морзовата азбука ... *Knickbein* е неутрализиран. Без насочване германските бомбардировачи понякога се губеха в тъмнината ... На 19 ноември Луфтвафе атакува Бирмингам. Британските смутители бяха на честота и точността на немските бомбардировки беше слаба. През декември Луфтвафе се радва на известен успех срещу британски градове, които не са защитени от заглушители. Но до януари 1941 г. британците са запушили всички дупки (2, 4, 5).

Докато ефективността на германските бомбардировачи е намалена от блокирането на навигационната им система, Supermarine *Spitfire* е поне равен на Messerschmitt ME-109, чието бойно време е ограничено от съображения, свързани с горивото, нещо, което не засяга пилотите на RAF, които могат допълнително да скочат с парашут на безопасно място и да се бият отново с друг боен самолет. Пилотите на Луфтвафе имаха по-малко късмет; летците, които се спасяваха над Англия, никога не се връщаха. Въпреки това не е вярно, че Англия е била спасена от предстояща инвазия, защото нейните Кралски военновъздушни сили са унищожили твърде много вражески самолети. От 8 август, когато започват въздушните операции, до 1 септември, когато Хитлер за първи път изразява опасенията си относно тях, са загубени 467 германски самолета срещу 1115 унищожени британски самолета. Въпреки продължаващия баланс на загубите в полза на Луфтвафе, две седмици по-късно на военноморска конференция той заявява, че "все още не е достигната степента на въздушно превъзходство, необходима за

оправдаване на изпълнението на операция "Тюлен."

През следващите месеци той се колебае между надеждите, че усилията му могат да доведат до споразумение с британците, и способността на бомбардировачите му да ги принудят да седнат на масата за преговори. Той се отдръпна от перспективата да нахлуе в един естествен съюзник, чието приятелство щеше да бъде завинаги компрометирано, ако Германия го окупира. Операция "Тюлен" е отменена не толкова поради липса на достатъчно господство във въздуха, колкото защото Хитлер все още хранеше надежди да спечели Великобритания на своя страна. Но тя пострада тежко през предходните седмици. Инфраструктурата ѝ беше разрушена, фабриките - взривени, РВД - с няколкостотин оцелели пилоти и по-малко годни самолети. Въпреки че очевидно са избегнали пълно поражение, британците са изправени пред гладни дажби и нарастваща изолация.

Самият фюрер беше подложен на натиск. Той осъзнаваше, че времето за изпълнение на пакта за ненападение със СССР, който усилено изграждаше своята армия, бързо изтича. Цената, която Сталин поиска за споразумението, беше разширяване на сферата му на влияние върху балтийските държави. Хитлер отвърща на искането, но е принуден да отстъпи под натиска на събитията: руският неутралитет е от съществено значение за конфронтацията му със западните съюзници след поражението на Полша. Единственото, което той можеше да направи за жителите на Латвия, Литва и Естония, беше да вмъкне протокол, ограничаващ Съветския съюз да злоупотребява по какъвто и да е начин с тях, като същевременно разрешава миграцията на всички лица с личното им имущество. Сталин, разбира се, не обръща внимание на тази част от споразумението през 1940 г., когато окупира балтийските държави, подлагайки ги на същия вид грабежи, масови арести и екзекуции, които са характерни за превземането от Червената армия навсякъде.

Ръцете на Хитлер са не по-малко вързани, когато Съветският съюз напада Финландия на 30 ноември. Тяхното нахлуване го поставя в много лошо политическо и военно положение. Стратезите в Лондон и Париж поставят превземането на Норвегия и Швеция на първо място в списъка си с приоритети заради запасите от желязна руда на втората и морските бази на първата. В съответствие с това Великобритания и Франция подпомагат финландците с доставки, за да се възползват от антигерманските настроения, обхванали Скандинавия, където Райхът е смятан за подстрекател на руската агресия, а съюзническите пропагандисти се надпреварват да се надсмиват над "фалшивия антикомунизъм на нацистите". Всичко това фюрерът понася с горчиво мълчание, като вярва, че подкрепата на собствените му

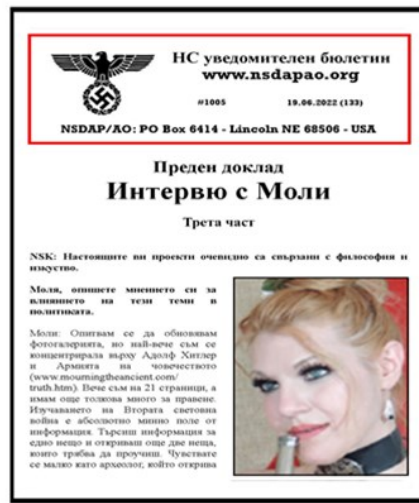
сънародници няма да бъде подкопана. Въпреки дълбоките си симпатии към финландците и балтийците, те трябваше да останат настрана, докато хищният съветски джуджета гризеше източните краища на Европа. Хитлер наистина беше подписал договор с Дявола, чиято цена за спечелване на време за победа беше ужасната жертва на сънародниците от северните народи.

Замисълът на Сталин за Финландия изглеждаше не по-малко сигурен от превземането на Латвия, Литва и Естония, които паднаха в ръцете му без борба. 300 000 съветски войници и 800 военни самолета се изправят срещу 120 000 финландски защитници, които летят на около 100 предимно остарели и недостатъчно оборудвани самолета. Нахлувайки през Карелския провлак, могъщата 7-а Червена армия е спряна на пътя си при линията Манерхайм - хитро измислена серия от шахматно разположени, отлично замаскирани кутии за хапчета и противотанкова защита, наречена на името на финландския главнокомандващ Карл Густав Манерхайм. Втурнали се нагоре, за да освободят притиснатите червени, 75-а и 139-а дивизия на 8-а армия попадат в засада на далечния бряг на Ладожкото езеро от финландски ски-батальони, стрелящи със зиморничави 9-мм картечници "Суоми." По-нискокачествените руски огнестрелни оръжия замръзват при минусовите температури, което допринася за смъртта на повече от 5000 комунисти. Междувременно съветската 163-та дивизия е отрязана от 9-та армия, настъпваща в централна Финландия, след което е унищожена, както и 44-та дивизия в разгара на главоломното ѝ отстъпление.

Финландските военновъздушни сили са разнородна смесица от изхвърлени от други държави самолети, предимно остарели двуместни самолети от Италия, Холандия, Франция и Англия. С тези остарели машини и с числено превъзходство осем към едно финландските пилоти все пак предизвикват съветската въздушна армада, докато успехът им в небето над фронта не заприлича на победа на земята. По-малко от месец след нахлуването на червените 27 500 от тях са загинали, което е повече от десет пъти повече от финландските жертви. Унижението на Сталин в ръцете на една числено и технологично по-неизгодна жертва се дължи отчасти на лошия морал и подготовка на собствените му войски, които са били зле обслужвани от своите политически коректни, военно некомпетентни офицери. Те бяха буквално превъзхождани и превъзхождани от по-мотивираните финландци, чиято героична отбрана окуражи Хитлер, докато той подготвяше собственото си нападение срещу СССР.

За да бъде Германия готова за конфронтацията на живот и смърт през пролетта, неутрализирането на Великобритания е от съществено значение.

Той знаеше, че борбата срещу нейната империя, морска сила, може да бъде поверена само на Кригсмарине. Съответно той нарежда да се увеличи производството на подводници. Англия можеше да бъде ефективно изолирана, като бъде отрязана от всякаква външна подкрепа, нещо, което неговите военноморски сили можеха да постигнат. По този начин, като се доверява на моряците и корабите на Райха, Фюрерът насочва вниманието си към Изтока. Но преди да започне там, вниманието му е привлечено от друг континент.

NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

